

засмѣнъ раздаваше покупките,
като се обръщаше съ особене-
нитѣ имена, кръстени въ зат-
вора.

— Куки за лудата крава!

— Копчета за котката!

— Пржеда за маймуната!

— Тамянъ за плачлата!

— Бонбони за... Той не
знаеше какво име да ѝ даде и
се спрѣ.

— За сърдцето! — се оба-
ди една.

— Взе приказката отъ уста-
та ми, — допълни Гурлето. . .
Тѣй, за сърцето на затвора.

Царка, поласкана, протегна
ръжка, ала Гурлето не ѝ даде
нищо.

— После! — ѝ намигна. И
се обърна да излиза.

Царка се досети, че той ис-
ка да ѝ каже нѣщо и тръгна
подире му.